

Κείμενο - φωτό: **Τζώρτζης Μηλιάς**

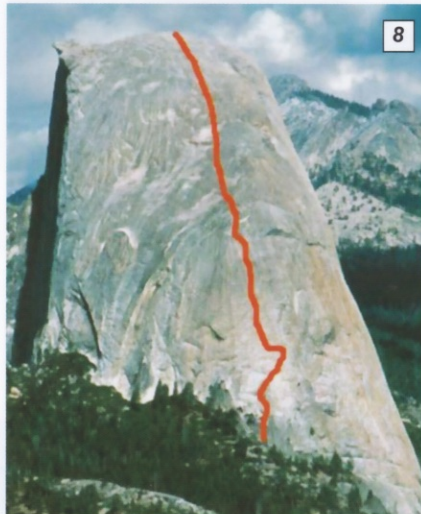
"Τραβερσάρω τη λεία πλάκα και μέσα μου βρίζω. Ούτε πατήματα, ούτε πιασίματα. Ακολουθώντας πιστά το σκίτσο και τις οδηγίες της διαδρομής, έφθασα με εύκολη αναρρίχηση μέχρι την οριζόντια χαραμάδα όπου τοποθέτησα ένα καλό φρεντ και στη συνέχεια κατέβηκα 1-2 μέτρα και ξεκίνησα την τραβέρσα. Η δυσκολία της σύμφωνα με τον οδηγό είναι 5.7, κάτι που αντιστοιχεί σε V βαθμό UIAA. Και εγώ τα πεντάρια τα κάνω εύκολα ακόμη και αν είναι ανασφάλιστα. Ή τουλάχιστον έτσι νόμιζα... Για τουλάχιστον μισή ώρα προσπάθη να την περάσω, φοβάμαι και γυρίζω πίσω. Και ξανά. Δεν μπορώ να εμπιστευτώ τις τριβές, μόλις βρεθώ μακριά από την ασφάλεια σκέφτομαι την πιθανή μου πτώση και επιστρέφω. Ελέγχω το φρεντ αν έχει μπει καλά. Αν πέσω και βγει απλά θα φθάσω κάτω, στο πατάρι 25 μέτρα πιο κάτω. Σκέφτομαι μήπως πρέπει να υποχωρήσουμε, μήπως δεν το έχω και ας είναι μόνο πέμπτος βαθμός. Τι πέμπτος δηλαδή... Κατεβαίνω 5-6 μέτρα πιο χαμηλά και ξαναδοκιμάζω την τραβέρσα από εκεί. Ίσως είναι πιο δύσκολο αλλά ανεβαίνω σταθερά, ένα βήμα ακόμη και μετά η υποχώρηση θα είναι αδύνατη, το κάνω, τώρα μπορώ να πάω μόνο προς τα εμπρός. Προσπαθώ να χαλαρώσω, παίρνω μία βαθιά ανάσα, εμπιστεύομαι τα πατήματα και συνεχίζω. Φτάνω ανακουφισμένος στο τέλος της τραβέρσας, εκεί που μια χαραμάδα προσφέρει καλό πιάσιμο και σημείο για ασφάλιση. Λίγα εύκολα μέτρα και είμαι στο ρελέ. Κοιτάζω το ρολόι μου, η πρώτη αυτή σχοινιά μου πήρε σχεδόν μιάμιση ώρα!"

Κ

άτι επειδή είναι μακριά, κάτι επειδή οι γνωστές διαδρομές είναι μεγάλες, δύσκολες αλλά και επικίνδυνες, το Γιοσέμιτι έχει φήμη φοβερή και τρομερή. Εμένα πάντως, οίγουρα δεν ήταν ποτέ μέσα στα σχέδιά μου. Όταν πριν χρόνια οι Τιτόπουλος και Κουνιάκης, πρώτοι Έλληνες, ανέβηκαν την περίφημη Nose, 1000μ κάθετου βράχου, θεωρήθηκε -και είναι ακόμη- ένα επίτευγμα για την ελληνική αναρρίχηση. Τους θαυμάσαμε και διαβάσαμε με μεγάλο ενδιαφέρον την περιγραφή της τριήμερης αυτής αναρρίχησης. Και μόνον λοιπόν η σκέψη για να πάμε με τον καλό μου φίλο, συνομήλικο αλλά και κατά κάποιο τρόπο μαθητή μου στην αναρρίχηση Γιάννη Τσιτσικλή να σκαρφαλώσουμε στο Γιοσέμιτι, έμοιαζε υπερβολική. Όταν όμως ο Γιάννης, που ζει μόνιμα στη Βοστώνη, μου έστειλε e-mail με πληροφορίες για μία κλασική, εύκολη και μικρή σχετικά διαδρομή στο Half Dome, άρχισα να το βλέπω διαφορετικά.

Το Half Dome, είναι ένας τεράστιος βράχος, ένας μονόλιθος από γρανίτη, στο κέντρο περίπου του πάρκου και κυριολεκτικά δεσπόζει στην περιοχή. Πρέπει να είναι ο πιο φωτογραφημένος βράχος στον κόσμο, ένα τεράστιο μενίρ κομμένο στη μέση στη δυτική πλευρά του, εξ ου και Half Dome. Από τη βάση μέχρι την κορφή του, είναι περίπου 800μ ενώ στην ομαλή του πλευρά υπάρχει μια ferrata για τους πεζοπόρους. Οι άλλες πλευρές ανεβαίνονται μόνο αναρριχητικά. Στη νοτιοδυτική πλευρά, υπάρχει μία σούπερ κλασική διαδρομή του 1965 των Eric Beck, Jim Bridwell και Chris Fredericks, η Snake Dike. Μία διαδρομή που ακολουθεί ένα ανάγλυφο (dike) στο λείο γρανιτένιο τοίχο που επειδή πάει μια δεξιά και μια αριστερά μοιάζει με φίδι. Snake Dike λοιπόν. Αυτή τη διαδρομή έβαλε στο μάτι ο Γιάννης. Στην αμερικανική κλίμακα δυσκολίας, χαρακτηρίζεται ως 5.7 με ένα R να ακολουθεί, κάτι στο οποίο αρχικά δεν δώσαμε και πολύ σημασία. 5.7 σημαίνει δυσκολία περίπου V ενώ το R σημαίνει runout, δηλαδή μεγάλα τμήματα χωρίς καθόλου ασφάλιση. Επειδή κάποιες σχοινιές της διαδρομής χαρακτηρίζονται ως 5.3 και 5.4, τεσσάρια στην κλίμακα UIAA, θεώρησα ότι εκεί θα είναι το runout και το βρήκα λογικό. Εντάξει, τέταρτο βαθμό μπορώ να κάνω χωρίς καλή ασφάλιση. Αλλά, άλλο κακή ασφάλιση και άλλο καθόλου. Ολόκληρες σχοινιές με μόνο μία ή και με καμία (!) ασφάλεια, κινούνται πάνω στο σταλακτιτικό αυτό εξόγκωμα το οποίο δεν διαθέτει καθόλου χαραμάδες ή άλλους σχηματισμούς που να επιτρέπουν κάποιου είδους φυσική ασφάλιση. Απλά λοιπόν το ακολουθείς, ξεχνάς το θέμα ασφάλιση και προσπαθείς να διασκεδάσεις την όλη φάση. Το διασκεδάζω λοιπόν όσο μπορώ, σκαρφαλώνω, μπαίνω στα κρεμαστά ρελέ, παίρνω τα μπόσικα και ασφαλιζώ το Γιάννη. Αυτός φθάνει, μπαίνει με τη σειρά του στο ρελέ, με ασφαλιζει κ.ο.κ. μέχρι που, ύστερα από 8 σχοινιές, η κλίση σπάει. Λυνόμαστε, αλλάζουμε παπούτσια και συνεχίζουμε το σκαρφάλωμα για ακόμη 1,5 ώρα σε επικλινές πεδίο με καλές τριβές. Φυσάει και οι ξαφνικές ριπές του ανέμου μας φοβίζουν, αναγκάζομαστε να πηγαίνουμε σχεδόν στα τέσσερα. Στην κορφή, δεκάδες μικροί κούκοι δηλώνουν ότι επιτέλους φτάσαμε! Ύστερα από 5,5 ώρες περπάτημα για την πρόσβαση σε μονοπάτια αλλά και βράχια με εύκολα αναρριχητικά περάσματα, 8 ώρες αναρρίχηση και άλλη μιάμιση ώρα μέχρι την κορφή, έχουμε φτάσει. Ο ήλιος δύει και εμείς είμαστε εκεί, μόνοι μας, χαρούμενοι και νικητές. Η συνέχεια είναι απλή, κατάβαση από τη via ferrata που τη βρίσκουμε στο ανατολικό τμήμα του βράχου και στη συνέχεια, άλλα 14 ατέλειωτα χιλιόμετρα περπάτημα στο σκοτάδι που πλέον επικρατεί, σε καλογραμμένο μονοπάτι. Στη βάση μας, στο μεγάλο οργανωμένο κάμπινγκ φθάνουμε κατάκοποι, στις 2 η ώρα το πρωί. Συνολικά, περπατάμε και σκαρφαλώνουμε για 225 συνεχείς ώρες.

1. Τρεις ώρες πορείας, μας φέρνουν κοντά στη διαδρομή μας.
2. Το Half Dome όπως φαίνεται από τη Yosemite valley, μπαίνοντας στο πάρκο.
3. Η τελευταία 1-1,5 ώρα της πρόσβασης, είναι σχεδόν αναρρίχηση σε λείες γρανιτένιες πλάκες.
4. Στη διαδρομή μας για τα βράχια, συναντάμε πυκνά όμορφα δάση, καταρράχτες αλλά και μια "χαμένη λίμνη". Νοιώθουμε σαν να περπατάμε σε δάση του άρχοντα των δαχτυλιδιών, είμαστε μόνοι όσο πλησιάζουμε το βράχο, το μονοπάτι χάνεται και ακολουθούμε κούκους με τη βοήθεια και του GPS.
5. Φθάνοντας στο σημείο που ξεκινάει η διαδρομή.
6. Ο Γιάννης, σε μία από τις τελευταίες σχοινιές. Φαίνεται χαρακτηριστικά το κολονέτο.
7. Ο Γιάννης Τσιτσικλής στις λείες πλάκες της δεύτερης σχοινιάς.
8. Yosemite, Half Dome, Snake Dike (5.7R).
9. Ο Τζώρτζης Μηλιάς, ακολουθώντας τη χαρακτηριστικό κολονέτο (Dike), χωρίς καθόλου πλακέτες αλλά ούτε δυνατότητα ασφάλισης.

Μερικές χρήσιμες πληροφορίες για την αναρρίχηση στο Γιουσέμιτι

- * Πτήση για το αεροδρόμιο του Σαν Φραντσίσκο (αν κλείσει κανείς εισιτήριο νωρίς, η τιμή μπορεί να είναι αρκετά λογική)
- * Από το αεροδρόμιο, με ενοικιαζόμενο αυτοκίνητο, που είναι φτηνό (30\$ /ημέρα), οδηγημά μέχρι το πάρκο (περίπου 400 Km, διόδια έχει μόνο στην έξοδο από το Σαν Φραντσίσκο ενώ η είσοδος στο πάρκο κοστίζει 30 \$ ανά αυτοκίνητο και ισχύει για μία εβδομάδα)
- * Διανυκτέρευση στο συγκρότημα οργανωμένων μεγάλων σκηνών στο Yosemite Valley που όμως διαθέτουν ξύλινο πάτωμα, πόρτα και κανονικά κρεβάτια. Το κόστος είναι ανάλογα με την εποχή από 100 έως 150 \$ για κάθε βράδυ για δύο άτομα. Πολύ φθηνότερη είναι η λύση της κανονικής σκηνής αν κουβαλάς μαζί είδη κάμπινγκ.
- * Στο συγκρότημα αυτό υπάρχει κανονικό εστιατόριο, μικρό σούπερ μάρκετ, μαγαζί με ορειβατικά είδη αλλά και fast food και πίτσα. Ακόμη, ευχάριστο ξύλινο καθιστικό με wifi.
- * Σήμα για τηλέφωνο στο πάρκο δεν υπάρχει ή είναι εξαιρετικά ασθενές.
- * Σε σχέση με την αναρρίχηση, δεν χρειάζεται να δηλώσεις κάπου τι θα σκαρφαλώσεις, ούτε κανείς ασχολείται μαζί σου. Όταν επιχειρήσαμε να δηλώσουμε στη ρεσεψιόν τα σχέδιά μας για να αναρρίχηση στο Half Dome ώστε αν συμβεί κάτι και αργήσουμε να το έχουν υπόψη τους, μας κοίταξαν σαν τρελούς. Αυτό, σε συνδυασμό με το ότι δεν συναντήσαμε άλλους αναρριχητές ούτε στην πρόσβαση αλλά ούτε και στο βράχο και το ότι δεν είχαμε καθόλου σήμα στα κινητά μας, μας έκανε να νιώθουμε πραγματικά μόνοι.
- * Σε αξιοπρεπή μοτέλ έξω από το πάρκο, όπου ενδεχομένως βολεύει να μένει κανείς και να μπει νοβγαίνει στο πάρκο, το κόστος είναι περίπου 150\$ το δίκλινο.
- * Το φαγητό είναι σχετικά φτηνό, κοντινό στα ελληνικά δεδομένα.
- * Οι διαδρομές, ακόμη και αυτές της μίας μόνο σχοινιάς, δεν έχουν γραμμένο όνομα στη βάση τους. Υπάρχουν βιβλία-οδηγοί με λεπτομέρειες και σκίτσα που αν ακολουθήσεις σχολαστικά, είναι αρκετές για να βρεις τα μονοπάτια και τις διαδρομές.
- * Στα μονοπάτια, υπάρχουν ταμπελίτσες στις διασταυρώσεις ή στην είσοδό τους αλλά καθόλου σημάδια ή άλλου είδους σηματοδότηση. Μοιάζει σαν να έχουν αυστηρούς κανόνες στο να μην αφήσουν καθόλου σημάδια ή άλλα ίχνη παρουσίας.
- * Οι διαδρομές που ακολουθούν χαραμάδες, δεν έχουν καθόλου καρφιά ή πλακέτες αλλά γίνονται αποκλειστικά με χρήση φυσικών ασφαλειών. Ειδικά τα φρεντς είναι πολύ συνηθισμένα και ο κόσμος σκαρφαλώνει κουβαλώντας μία-δύο σειρές καρύδια και τουλάχιστον 10-15 φρεντς διαφόρων μεγεθών, ανάλογα με τη χαραμάδα. Ο οδηγός, συνήθως σε πληροφορεί ποια νούμερα φρεντς και πόσα χρειάζεσαι σε κάθε σχοινιά.
- * Τα ρελέ είτε είναι σε δέντρα με παλιούς ιμάντες και ένα μόνιμο καραμπίνερ που μου θύμισαν ρελέ στη Βαράσοβα τη δεκαετία του '90, είτε σε δύο πλακέτες με οχτάρια βύσματα.
- * Στις πλάκες που θυμίζουν πάρα πολύ Μετέωρα, υπάρχουν πλακέτες αλλά η ασφάλιση γενικά είναι αραϊή. Στα εύκολα δε, είναι σχεδόν ανύπαρκτη.

10

11

12

13

10. Στο 3ο ρελέ, χαρούμενοι. Θα τα καταφέρουμε.

11. Στο τέλος, οι πλάκες δίνουν τη θέση τους σε ανάγλυφο που επιτρέπει επιτέλους την τοποθέτηση ασφαλειών. Ανακούφιση.

12. Η κατάβαση από τη via ferrata ή μάλλον από τα cables, όπως το λένε εδώ.

13. Στην κορφή του Half Dome. Δεκάδες κούκοι δηλώνουν την κορφή, φτιαγμένοι από τους πεζοπόρους που ανεβαίνουν καθημερινά από τη via ferrata της βόρειας πλευράς.

14. Το πάρκο, μεγάλο σαν τη μισή Πελοπόννησο, εκτός από βράχια και κορφές, έχει και πολλές ρεινές λίμνες.

15. Η αναρρίχηση σε άλλες, μικρές διαδρομές, απαιτούσε προσεκτική χρήση του οδηγού εφόσον πουθενά δεν αναγράφεται το όνομα της διαδρομής στη βάση της.

16. Ο Τζώρτζης Μηλιάς ενώ σκαρφαλώνει χαρακτηριστική χαραμάδα σε κοντινό πεδίο, στο Mamouth lakes. Εδώ το πέτρωμα δεν είναι γρανιτής αλλά ηφαιστειογενές.

17. Τέτοιες τουαλέτες, υπήρχαν στα πιο πολυσύχναστα από τα μονοπάτια.

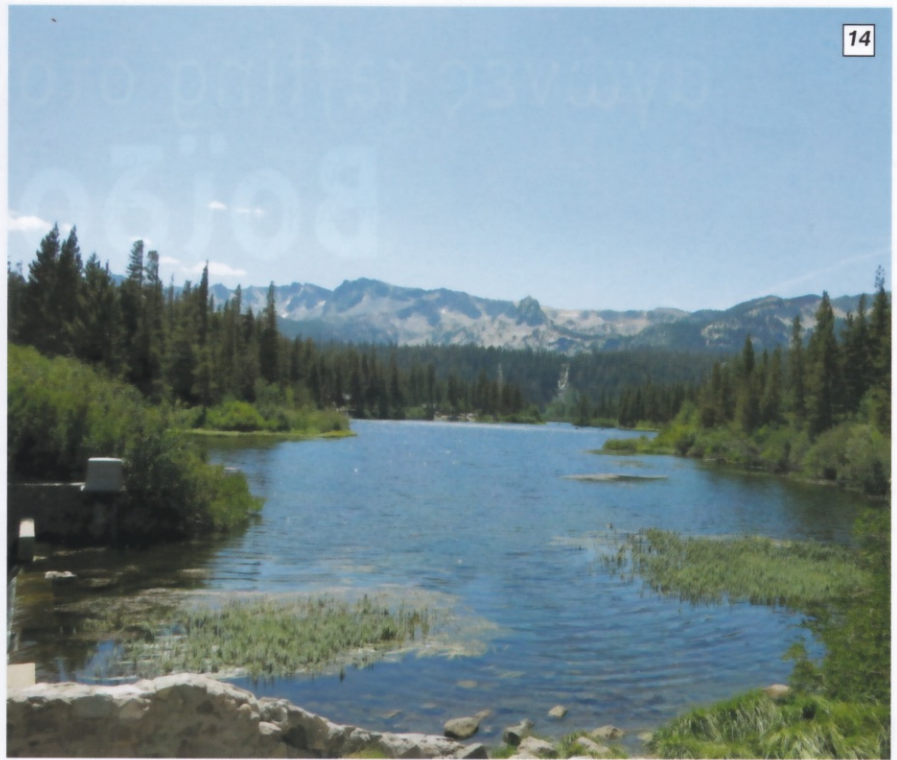
18. Η σκηνή μας, μία από τις πολλές του οργανωμένου camping-ξενοδοχείου.

19. Μία κατασκευή που χωρίς καθόλου νερό, βοηθάει στο να υπάρχει καθαριότητα με πολύ απλό τρόπο. Ίσως μία λύση.

Και δύο ακόμη παρατηρήσεις. Μία για τα ζώα, αρκούδες και αιλουροειδή και μια για τις ... τουαλέτες.

Αρκούδες και mountain lions: Είναι είδη που προστατεύονται, επομένως το μόνο όπλο σου απέναντί τους είναι κάποιες οδηγίες για το τι θα κάνεις αν τα συναντήσεις και η πληροφορία ότι εδώ και 100 χρόνια, δεν έχουν φάει κανέναν. Στις αρκούδες φωνάζεις για να τις τρομάξεις, στα πούμα, τους πάνθηρες και τα κούγκαρς, η συμβουλή είναι να είσαι όρθιος και να τα κοιτάς στα μάτια.

WC: Σε ένα πάρκο σαν αυτό, τεράστιο, αλλά με εκατοντάδες πεζοπόρους κάθε μέρα στα πιο γνωστά μονοπάτια, το θέμα της τουαλέτας είναι σοβαρό αφού στα περισσότερα σημεία νερό για το καζανάκι δεν υπάρχει. Η λύση που έδωσαν οι Αμερικάνοι που θα ταίριαζε μάλιστα και στα δικά μας καταφύγια είναι η εξής. Υπάρχει βόθρος και λεκάνη ακριβώς από πάνω του, που όμως μοιάζει με ανεστραμμένο χωνί. Σωλήνες δεν υπάρχουν καθόλου. Θυμάμαι τέτοιες τουαλέτες στη Σύμη, όταν ήμουν μικρό παιδί. Έτσι, τίποτε δεν λερώνεται ενώ ο βόθρος διαθέτει εξαερισμό μέσω ενός σωλήνα που μοιάζει με μπουρί σόμπας. Τα χαρτιά τουαλέτας, τα πετάς και αυτά μέσα, οπότε και δεν χρειάζεται να έχεις καλάθι με βρώμικα χαρτιά στην τουαλέτα. Τελικά το αποτέλεσμα είναι απόλυτη καθαριότητα χωρίς τη χρήση νερού και σχεδόν καθόλου οσμές.

14

15

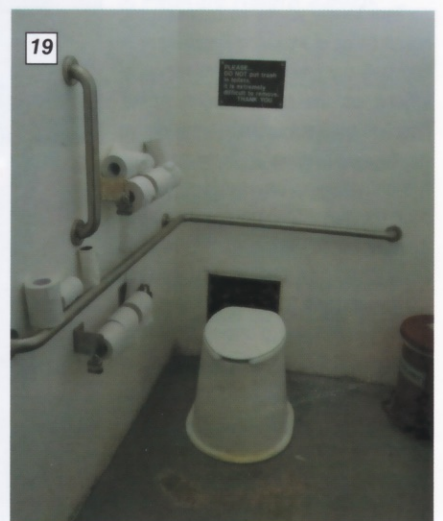
16

17

18

19